

Radosna MISIJSKI LIST vijest

Divim se onima koji unatoč
svemu imaju nadu

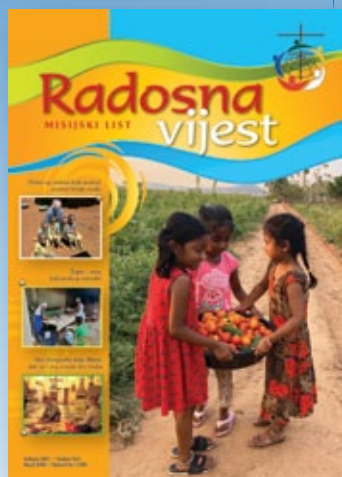

Župa – srce
haićanskog naroda

Ako Gospodin daje dijete,
dat će i sve ostalo što treba

Apostolat molitve

Molimo za one koji su zaslužni za financije da rade s vladama na uređivanju financijskog djelokruga i zaštiti građana od njegovih opasnosti.

Sadržaj

Uvodnik	S Marijom hoditi u vjeri!	3
U središtu	Ozdravljenje male Mayline, čudo pripisano Paulini Jaricot	4
Iz života naših misionara	Divim se onima koji unatoč svemu imaju nadu	6
	Župa– srce haičanskog naroda.....	7
	Ako Gospodin daje dijete, dat će i sve ostalo što treba	9
Intervju	Mons. Giorgio Lingua, nuncij i misionar	11
Apostolat molitve	Apostolat molitve za svibanj.....	14
Vijesti iz Crkve u svijetu	Crkva u Beninu slavi 160 godina evangelizacije.....	15
	Solidarnost katolika s Crkvom i narodom Mjanmara.....	15
	Vlada nagradila katoličku časnu sestru, „majku zaboravljenih“	16
	Zaštita djece i očuvanje maloljetnika	16
Vijesti iz Crkve u Hrvata	Pušlek cvijeća za misije	17
	Maslinove grančice	17
	Borove grančice za misije.....	17
	Ne posustati misijski djelovati.....	18
Život jednog misionara	Na Gangesu.....	19
Misijski velikani	Giuseppe Ambrosoli, svećenik i misionar, liječnik i kirurg, filantrop i odgojitelj u Ugandi	21

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavni urednik: vlč. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** mons. Luka Tunjić
Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: MMV-94 d.o.o.; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
 Tel. 01/5635-055
 E-mail: missio.croatia@misije.hr
 web: www.misije.hr

Kunski žiro račun:
 IBAN: HR6323600001101542876
 Model: HR99
 u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
 Zagrebačka banka d.d., Zagreb
 IBAN HR6323600001101542876
 SWIFT CODE: ZABHR2X
 Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
 Tel./fax: 00387/33/667-889
 E-mail: missio.bih@bih.net.ba
 web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
 UniCredit Bank d.d.
 Račun primatelja: 3383202200897320
 Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
 UniCredit Bank d.d.
 IBAN: BA393383204893626147
 SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
 Navesti svrhu uplate

S Marijom hoditi u vjeri!

U naravi je čovjekovoj uspjeti i pokušati ostvariti svakovrstan napredak. Ali različiti su ciljevi, putevi i načini na koje to želi ostvariti. Zapadni čovjek manje-više sve želi postići svojom stručnošću, svojim vještinama i svojom snagom. Razum i iskustvo na prvom su mjestu. Oni koji se ne pouzdaju samo u pamet i koji na ljudski uspjeh gledaju očima vjere okarakterizirani su kao naivni, pomalo ograničeni, neuspješni i nesposobni.

Piše mons. Luka Tunjić

Ako se čovjek uzda samo u vlastite snage i ako ne računa s Bogom, on uglavnom stvara svoje idole i bogove kojima se klanja. Htio to priznati ili ne, on tim ovozemaljskim idolima služi i postao je njihov rob. Ako ne prihvati Isusa kao Put, Istinu i Život, on traži svoju istinu, svoj put i život, koji je najčešće satkan od vlastitih interesa. Iz tih interesa Bog i bližnji su isključeni, jer mu postaju konkurencija. Povijest je pokazala da čovjek, boreći se samo za osobne interese, gradi bazen od živog pijeska, u kojem se utapa i gubi, pada u zaborav, kao što upozori psalmist: „ne pamti ga više ni mjesto njegovo“ (usp. Ps 103, 16). Prvi grijeh Adama i Eve stalno se ponavlja, ali, nažalost, posljedice takova stava i takova grijeha ne osjeća samo pojedinac, nego cijelo društvo, često i po nekoliko stoljeća. Iza pouzdanja u vlastitu pamet i snagu krije se zapravo sebičnost i nedostatak vjere, što čovjek vješto prikriva i opravdava. Nedostatak vjere povećava želju za samodokazivanjem i samoostvarenjem. Potreba da se stekne što više stalno se povećava, ali nekako u isto vrijeme naslućuje se i promašaj. On se obično doživljava kad se čovjek najmanje nada. Doživljava se u najvećem usponu, jer tek tada postaje svjestan da je lišen onoga što ga jedino može istinski ispuniti i usrećiti, a to je iskonska čovjekova čežnja za nepropadljivim, vapaj za vječnošću, kako glasno zavapi i psalmist: „Žedna mi je duša Boga, Boga živoga, o kad ću doći i lice Božje gledati.“ (Ps 42, 3)

S druge strane, povijest nas također uči da, kad god se čovjek pouzdao u Boga, da se događala mana, izvivala je voda u pustinji, David je pobijedio Golijata, zlo, grijeh i smrt nisu pobijedili i ne će nikada imati zadnju riječ. Pouzdajući se u Boga, čovjek izgrađuje društvo i svijet u kojem vladaju zakoni uzajamna prihvaćanja, služenja i ljubavi prema Božjim kriterijima. Kada čovjek gradi s Bogom, gradi na čvrstoj stijeni, stvara blago koje moljci i virusi ne mogu uništiti. To blago je Božja milost, koja jača naš duh, ispunja nas ljubavlju, daje snagu i nadu i u onim trenucima koje vjerom prihvaćamo „nadom protiv svake nade“ (usp. Rim 4, 18).

Ovaj uvodnik je za mjesec svibanj, u kojem se na poseban način časti Blažena Djevica Marija, čiji zagovor ponizno molimo. S Marijinom vjerom počinje nova povijest, koja nije usmjerena protiv čovjeka, njegova razuma i sposobnosti. S Marijinim: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj

riječi“ (Lk 1, 38), i s njezinim Sinom, sve postaje drukčije, sve novo i moguće. Papa emeritus Benedikt XVI. kaže: „Susret s anđelom dodirnuo je njezino srce, ojačao vjeru, iz koje je otvoren prostor da bi Bog mogao ući u povijest i oblikovati novu povijest unutar nesigurna i zbunjujućega tijeka povijesnih zbivanja.“ (Ljubav koja spašava)

Molimo i mi za milost dodira našeg srca, da ono bude marijansko ne samo u svibnju, nego tijekom cijele godine i cijeloga našeg života. Taj dodir zasigurno će promijeniti naše srce, pokrenuti naš razum, povećati naše sposobnosti, da bi po nama svijet bio bolji i upoznao Emanuela, koji je bio i ostao s nama, koji želi da se svi ljudi spase.

Molimo i za naše misionare, koji su poput Marije nesebično rekli svoj fiat i otišli daleko, u nepoznato, u zemlje u kojima se živi i gleda očima vjere. Naše molitve i naši prilozni produbit će misijsku svijest, ojačati vjeru, a našim misionarima dati dodatnu snagu u njihovu misijskom darivanju. Tako ćemo svi zajedno s Marijom hoditi u vjeri u svakodnevnim kušnjama i radostima života.

Ozdravljenje male Mayline, čudo pripisano Paulini Jaricot

26. svibnja 2020. papa Franjo ovlastio je kardinala Angela Becciu, prefekta Kongregacije za proglašenje svetaca, da proglasi dekret o čudesnu ozdravljenju djevojčice Mayline Tran, koje se pripisuje zagovoru službenice Božje Pauline Marie Jaricot, utemeljiteljice Djela za širenje vjere i „žive Krunice“, rođene 22. srpnja 1799. u Lyonu, a umrle 9. siječnja 1862. u tome istom gradu. Naime djevojčica je čudesno ozdravila po njezinu zagovoru Emmanuel Tran, otac male Mayline, ispričao je ukratko što se dogodilo.

U svibnju 2012. godine mala Mayline se ugušila. Bile su joj samo tri i pol godine. Komad hrane joj se zaglavio u grlu. „Bila je to najjača bol koju smo Nathalie, moja supruga, i ja ikada osjetili. To je kao da ste ispražnjeni iznutra i ništa vam više nema smisla,“ govori Emmanuel.

„Srce joj je stalo u mojem naručju“, prisjeća se. Hitna pomoć je stigla, pokušali su ju reanimirati. Na putu do bolnice djevojčica je doživjela višestruke srčane zastoje i na kraju joj je dijagnosticiran Glasgow 3. (Glasgow Coma Scale bodovni je sustav koji se koristi da bi se vrjednovala razina svijesti kod osoba neposredno nakon ozljede mozga.)

„Rečeno nam je da je njezino neurološko stanje nepovratno narušeno i da je njezina smrt neizbježna“, kaže njezin, danas radostan otac. U danima koji će slijediti liječnički pregledi su se izmjenjivali, ali sve je govorilo o najgorem. Situacija u kojoj se Mayline nalazila bila je beznadna. „Nakon što su joj napravili MR, liječnici su nam rekli da će, ako odmah ne umre, zasigurno umrijeti u sljedećih nekoliko tjedana. Tad smo počeli shvaćati, bilo je kao da je netko ugasio svjetlo“, prisjeća se Emmanuel.

U isto vrijeme, oko dva tjedna nakon nesreće, roditelji učenika iz škole male Mayline odlučili su pokrenuti, u suradnji s kardinalom Philippom Barbarinom, nadbisku-

pom Lyona, devetnicu službenici Božjoj Pauline Jaricot za ozdravljenje male Mayline.

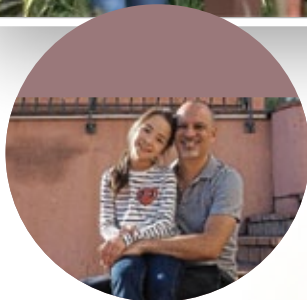
Devetnica je završila 23. lipnja. U to je vrijeme Mayline još bila u komi, na respiratoru i na umjetnoj hrani, „s tretmanom stimulacije srca, koji je doveo do plućne embolije, s jakim konvulzijama čim je liječenje zaustavljeno“. Liječnici su tada odlučili prekinuti daljnje liječenje. Ali djevojčini roditelji žele da Mayline i dalje nastave umjetno hraniti.

Početak srpnja 2012. Mayline prebacuju u Nicu. Njezin otac, ugostitelj, mijenja posao i cijela obitelj se seli onamo. Prije samog preseljenja djevojčica je primila sakrament bolesničkog pomazanja, „da bi ju Bog što bolje dočekao“, kaže njezin otac. Iako u vegetativnom stanju, s teškim pogoršanjem cerebralnog stanja, djevojčica je ipak izdržala putovanje. Ali u Nici, njezini roditelji primjećuju da se nešto počelo mijenjati.

„Istina, već smo tražili lijek za Mayline nakon onoga što su nam liječnici rekli“, rekao je Emmanuel, „ali kad smo ju vidjeli u bolnici u Nici, osjetili smo da je nekako drugačija, kao da se vraća u život.“

Bez obzira na to što su roditelji dali do znanja da se Maylineno stanje promijenilo, liječnici su i dalje ostali pesimistični, odbacuju vitalnu dijagnozu i predviđaju vegetativni život za djevojčicu. No iz tjedna u tjedan mala se Malyline u potpunosti vraća u normalan život. „Liječnici nam nikada nisu uspjeli objasniti što se dogodilo“, rekao je Maylinein otac. Uoči Božića te 2012. godine Malyline je zdrava napustila bolnicu. Danas je dobro i sretna, na iznenađenje i radost cijele medicinske struke.

Emmanuel pamti susret s liječnikom koji je liječio Mayline u bolnici: „Sjećam se, bio je 22. prosinca, usred posljednjih božićnih priprema. Bio sam s Mayline na ulici kad smo se sreli. Pozdravili smo se, a ja sam ga, gledajući Mayline, zamolio da mi objasni zašto su nam rekli da će djevojčica umrijeti, da će moći samo otvarati

oči i da neće imati percepciju svoje okoline, a ipak, evo je sada ovdje, baš je kao i svaka druga djevojčica njezinih godina. Liječnik mi je na to odgovorio: ‘Zamislite da vozite autocestom i da se motor ugasi, jer ste ostali bez goriva. Ne možete ga pomaknuti naprijed, zar ne? To je bila mala Mayline. A onda se motor odjednom sam pokrenuo.’“

Mayline je spašena i njezini roditelji su uvjereni da je to bilo zahvaljujući čudesnoj intervenciji službenice Božje Pauline Jaricot. „Danas se supruga Nathalie i ja svakodnevno molimo Bogu, Mariji i Pauline Jaricot. I u svojim molitvama ništa ne tražimo, samo zahvaljujemo, zahvaljujemo“, kaže Emmanuel.

To se ozdravljenje najprije pomno preispitalo tijekom biskupijskog procesa (istrage) 2019. godine, prije nego što je poslano u Kongregaciju za proglašenje svetih. Medicinsko povjerenstvo potvrdilo je ozdravljenje kao neobjašnjivu činjenicu. Zatim je teološka komisija potvrdila da se ozdravljenje dogodilo po zagovoru službenice Božje Pauline Jaricot.

Nadbiskup Giampietro Dal Toso, predsjednik Papinskih misijskih djela i zamjenik tajnika Kon-

„Istina, već smo tražili lijek za Mayline nakon onoga što su nam liječnici rekli“, rekao je Emmanuel, „ali kad smo ju vidjeli u bolnici u Nici, osjetili smo da je nekako drugačija, kao da se vraća u život.“ „Liječnici nam nikada nisu uspjeli objasniti što se dogodilo“, rekao je Maylinein otac. Uoči Božića te 2012. godine Malyline je zdrava napustila bolnicu. Danas je dobro i sretna, na iznenađenje i radost cijele medicinske struke.

gregacije za evangelizaciju naroda, rekao je Agenciji „Fides“, komentirajući proglašavanje dekreta Kongregacije za proglašenje svetaca o Pauline Jaricot: „Ovo je trenutak velike radosti za Papinska misijska djela diljem svijeta. Iznimno nam je drago što je Kongregacija za proglašenje svetaca priznala čudo koje se pripisuje zagovoru službenice Božje Pauline Jaricot, francuske laikinje, utemeljiteljice Papinskog misijskog djela za širenja vjere, prvog od četiriju Papinskih misijskih djela. To znači da njezina predanost služenju misijama, po molitvi i djelotvornoj ljubavi, govori i danas i da je još uvijek značajna za sveopću Crkvu.“

Pomoć one koja je učinila da se u svijetu proširi svijest o misiji Crkve istinski je znak da je njezino djelo blagotvorno i nakon njezine smrti.

Dragi čitatelji Radosne vijesti!
 Nije prvi put da vam pišem, ali se osjećam kao da je prvi put. Zašto? Pa zato što se način života u Europi nevjerovatno promijenio od prošle godine. Suosjećam sa svima vama zbog mnogih katastrofalnih promjena (virus, potresi, štrajk, zatvaranje poduzeća...) Vjerujem da ste se često zapitali zašto sve te patnje i muke, vjerujem da ste zaključili da nije lako živjeti u neprestanoj opasnosti za život, vjerujem da se loše osjećate kada izgubite „konce iz ruku“, kada netko ili nešto upravlja vašim životom i vodi ga u smjeru koji nije povoljan za vas...

Unatoč svemu imam radosnu vijest za vas: Isus je uskrsnuo! I njegovo uskrsnuće ne bismo trebali slaviti dan-dva,

DR KONGO
 – s. Adriana Galić

Divim se onima koji unatoč svemu imaju nadu

nego uskrsavati svojim životom iz dana u dan. Potičem vas na radost koju samo Bog dragi daje, na radost kojoj nema mjere ni roka trajanja. Molim vas uime svih onih koji (vjerovali ili ne) pate daleko više nego vi, jer sve to što je u Europi i svijetu „izvanredna situacija“, kod nas je svakodnevnica. Svakodnevnica koju nije lako prihvatiti niti joj se radovati, ali ipak ovaj narod, unatoč tomu što je naviknut na patnju, nalazi načina da osmisli u radosti svoju svakodnevicu. Kongoanci su navikli

na smijeh i u patnji i vjerojatno su zato u prednosti u odnosu na sve druge narode.

Divim se majkama koje svakodnevno susrećem na ulici, koje nose na leđima više tereta nego što i same imaju kilograma.

Divim se djeci koja svakodnevno idu u potragu za vodom, jer u kućama vode nema.

Divim se učiteljima i profesorima koji uspijevaju prenijeti znanje djeci, iako niti jedno dijete udžbenika nema.

HAITI
– s. Ana Uložnik
s. Liberija Filipović

Župa – srce haićanskog naroda

Divim se bolesnima koji strpljivo trpe razne bolesti, jer lijeka nema, a bolnica je preskupa.

Divim se zatvorenicima koji trpe glad i jednoličnu hranu, koji su zatvoreni u svojim mračnim ćelijama 2/3 dana.

Divim se očevima koji su dužni na sve strane jer žele da im djeca završe školovanje, a ni za kruh se nema.

Divim se svima vama koji, iako se nalazite u poteškoćama, niste okrenuli leđa onima koji trpe, pate, šutljivo podnose...

Dragi naši dobročinitelji – hvala vam za vjeru, nadu i ljubav koju međusobno dijelimo! Hvala za podršku, riječi utjehe i poticaje! Iznad svega, hvala za vaše molitve i vaše blagoslove! Neka se proslavi Gospodin u našim životima, neka se očituje ljubav kojoj nema granica! Neka vjera cvjeta, unatoč svim zabranama kretanja!

Puno vas vole i pozdravljaju oni koji unatoč svemu imaju nadu – vaši iz sunčana Konga.

Dragi čitatelji Radosne vijesti!

Sluga Božji Josip Stadler, utemeljitelj naše družbe sestara služavki Malog Isusa, rekao je da je „vjera dragocjeno dobro, dragocjenije od svih dobara na zemlji“. Upravo to svakodnevno vidimo u životu haićanskog naroda.

Bez obzira na teške životne uvjete, političku nestabilnost, socijalno-ekonomsku krizu i nesigurnost, narod je pun vjere. Živi s optimizmom jer vjeruje da je dijete Božje, dijete koje dobri Bog ne zaboravlja! Nadasve je zanimljivo vidjeti s koliko predanja i povjerenja taj narod moli i kako predaje svoj život Bogu, kako zaziva Boga da uđe u njegovo srce, njegov život i moli ga da mu pomogne nositi križ. Svoje molitve ovi dobri ljudi izriču otvorenih

ruku i s pogledom na križ. Promatrajući ih sa strane, imam osjećaj da su sve predali Isusu i da zaista nisu sami, jer čovjek pun životnih problema ne može bez Isusa biti radostan i nasmijan, ne može ići naprijed, a oni idu naprijed, puni želje za životom.

U našoj Župi Petit Goave djeluje šesnaest zajednica, koje naizmjenice animiraju nedjeljno pjevanje sv. mise te organiziraju razne formacije, u igri, na seminarima i drugim aktivnostima. Tako pomažu u odgajanju i formiranju djece i mladih. Svi događaji i aktivnosti organiziraju se u dogovoru s liturgijskim odborom, koji se brine da svete mise budu lijepo i svečano proslavljene. Zbog teške socijalno-političke situacije socijalno-kulturni život svodi se na život u župi, u kojoj se organiziraju koncerti, natjecanja i kulturno-zabavni

programi. Tako župa postaje srce haićanskog naroda. Središte njihova života!

Za Uskrs su mladi organizirali finalno natjecanje u kvizu znanja. Šestero njih, uz pjesmu i ples, tj. zabavni program, otkrili su nam mnogo skrivenih darova i talenta. To je bio način da mladi u organizaciji pastoralne mladih Župe Petit Goave dadnu svoj doprinos u izgradnji župne crkve. Od skupljenog novca kupili su nagrade natjecateljima, a ostalo, puno, dali za gradnju župne crkve, koja se srušila u potresu 2010. godine. „Vjera bez djela je mrtva.“

Vjera je izvor mnogih dobrih djela haićanskog naroda, koji ne daje od viška, nego dijeli ono malo što ima. Mnogi vjernici na dan slavljenja sv. mise za njihove pokojne obdare naše siromahe u azilu hranom. Neki od njih znaju donijeti koju kilu riže, banane, povrće... A ima i onih koji naprave ukusan ručak i počaste ih.

Zaista je dirljivo vidjeti ljude s koliko su ljubavi spremni izdvojiti da bi komu uljepšali život. I naše pastoralne zajednice u župi, u suradnji s nama sestrama, povremeno dođu u azil da nam pomognu okupati štíćenike, urediti nokte,

ženama napraviti pletenice, muške ošišati i obrijati... Štíćenici su sretni, a dobri ljudi još više. Sve uvijek završi molitvom zahvale Bogu, s pjesmom i plesom. Ipak je ovo Haiti. Ništa bez pjesme i plesa. Ne može drugačije.

Kažu za nas misionare da smo otišli u misije da ljudima pomognu da dođu k Bogu, a Bog nas svaki dan iznenađuje i dolazi k nama po njima.

Jednog dana jedna je gospođa donijela ručak za siromahe i obavijestila nas da ima jedna gospođa koja živi pod improviziranim šatorom uz magistralnu cestu već više godina te da ne zna kakva je zdravstvenoga i psihičkog stanja. Otišle smo k njoj s dvjema suradnicama upitati ju bi li htjela doći u azil. Morale smo uzeti suradnice da se gospođa možda ne bi uplašila nas „bijelih sestara“, jer tko zna, možda nikada nije vidjela bijelog čovjeka, pa će pomisliti da smo strašila. Lijepo nas je primila i rekla da sutra možemo doći po nju. Popodne je pala ciklonska kiša, popraćena pljuskom i jakim vjetrom. I sutradan, ujutro rano, otišli smo po nju. Vidjevši nas, raširila je ruke i povikala: „Napokon su došle!“

Sjedila je na jednom zidiću čekajući naš dolazak. Zvala se Ivana. Pozdravila nas je s velikim osmijehom na svojem ispaćenom licu. Život ju nije mazio. Bila je gladna. Na glavi je imala plavosivu kapicu i po njoj omotanu bijelu maramu. Bila je obučena u bijelu majicu i sivu suknju. Od odjeće, osim toga na njoj, imala je još jednu majicu, koja je visjela na jednom štapu. A šatorčić, napravljen od cerade, bio je smješten među bananama. Krevet su joj bila dva sjedala iz nekoga starog auta. Bijaše nam teško vidjeti te uvjete života, ali Ivanin osmijeh nas je odmah razoružao. Ona je puna života, a životni uvjeti u kojima živi nisu mogli biti teži. Srce nam je plakalo. Došavši u azil, raširila je ruke k nebu i molila je: „Hvala ti, dobri Bože, hvala na ovom lijepom daru.“

Prvih dana boravka među nama imala je velike bolove u

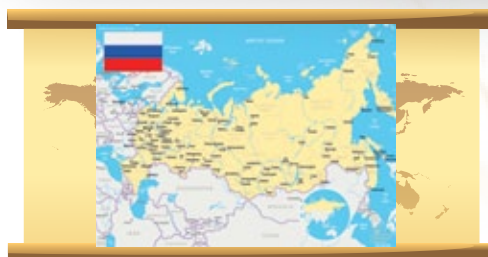
koljenima, zbog života u vlazi. Nabavile smo joj potrebne lijekove i odjeću. A danas, nekoliko mjeseci nakon dolaska u kuću siromaha, Ivana se osjeća dobro. Dragi Isus obdario nas je veselom i uslužnom osobom, koja pomaže drugim štićenicima u azilu. Za tako puno radosti bilo je dovoljno otvoriti srce i učiniti jedno dobro djelo. Njezinu sreću i zahvalnost ne možemo vam opisati, toliko je velika.

Dragi čitatelji *Radosne vijesti*, vi ste ti koji svojim molitvama i darovima pomažete misije. Da nema vas, i nama bi sve bilo daleko teže. Koliko li smo samo puta imali mogućnost obradovati siromaha hranom, bolesnike lijekom, odjećom, obučom, omogućiti djeci školovanje i to zahvaljujući vašoj dobroti. Hvala vam od srca!

Ovdje narod za primljen dar i pomoć uvijek kaže: „Sestro, znamo da vi nemate i da vam drugi pomažu. Bog zna njihova imena. Neka ih Bog blagoslovi i čuva!“ Nikada ne pomislite da je dar malen. Nema malena dara ako je darovan od srca.

I tako, nema nam druge nego živjeti kako kaže utemeljitelj naše družbe: „Molitva i dobra djela su naš pravi posao.“

Dragi čitatelji *Radosne vijesti* i podupiratelji misija, svakog dana vas se sjećamo pred Presvetim Oltarskim Sakramentom.

RUSIJA
– s. M. Augustina Mesarić
s. Mirjam Bubnjić

Ako Gospodin daje dijete, dat će i sve ostalo što treba

U WhatsAppovu obiteljsku grupu jednog se dana dopisom javila mlada gospođa. Ona je prije bila u grupi i izišla, a sad se željela vratiti jer se o nekim svojim problemima željela posavjetovati sa obiteljima našeg dekanata. Brzo su se gotovo sve obitelji iz grupe uključile i znatiželjno čekale da doznaju o čemu se radi. No Lena je te večeri prestala pisati, pa su se ujutro svi šalili s njom: „Kako to, sve si nas izvukla na znatiželju, a sada osobno s nekim riješila problem?“

Tako je sve počelo. Lena se opet javila dopisom: „Ja sam veoma zabrinuta i imam velike nedoumice i htjela sam baš s vašom grupom obitelji o tome razgovarati.“ Kad su ju svi obodri-

li i izrazili svoju spremnost da čitaju njezina pitanja, nastavila je:

„Ja želim drugo dijete, htjela bih da iz jednoga porodijskog dopusta idem u drugi, da ne moram na posao. Stariju kćer Anu odgajala sam sama s mužem. Pomoći od rodbine ili naših roditelja nismo imali, jer su daleko. I tako jednu godinu i osam mjeseci ja sama, bez rodbine i prijatelja ili susjeda, a sad bih htjela drugo dijete, jer mi se čini da treba imati dvoje djece. Muž i ja htjeli bismo uzeti kredit i uz ono što dobijemo za djecu kupiti stan u Rostovu te se iz sela preseliti u grad. To s financijama nije tako neostvarivo, ali svi, baš svi oko nas, pa i moja mama, govore mi da nije potrebno drugo dijete. 'Zašto drugo dijete? To je teško, to ti ne treba. Promisli!' I svi se smiju i kokodaču. Ja se ne bojim djeteta, nego mi je teško pod tim pritiskom okoline. Jednom

se i muž pokolebao i rekao da nam možda i nije potrebno drugo dijete. Da ne duljim, ja hodam kao izgubljena, kao teniska loptica letim između tih raznih mišljenja.“

A onda se razvio cijeli niz odgovora:

„Ako vi oboje želite dijete, ne slušajte druge, sve vi možete. I radosti će biti više!“

„Možda nemam pravo davati savjet, ali ja imam dvoje i mogu reći o sebi da s rođenjem drugog djeteta nije postalo ništa teže. Ako je prvo dijete trebalo mene 100 %, drugo samo 50 %, ne po važnosti, nego po složenosti i zauzetosti. Djeca, to je sreća, iako ih nekada hoćeš prebiti!“

„S dvoje djece je puno lakše. Istina, prvih šest mjeseci malo je teže, ali onda je sve lakše i lakše. I starija kći će ti biti od pomoći; malo se poigra s mladim djetetom,

pa gleda za njim. I tebi samoj će s dvoje biti veselije.“

„Gospodin vas ne će ostaviti, bit će djece, bit će i sredstava i snage. Ako sada propustite trenutak, vrijeme će otići. Meni je sada 49 godina i žao mi je što sam se u 30-ima bojala. Nemojte nikoga slušati, samo sebe.“

„I mi smo sami, bez pomoći. Cijele dane smo troje – mama i dvoje djece. Ali tako je krasno promatrati tu djecu, truditi se za njih i radovati se s njima. Kad je mlada kći bila sasvim mala, stariji joj je dodavao igračke, flašicu držao, pjevao i igrao se s njom...“

„Djeca, o čemu vi tu mozgate? Dvoje troje ili četvero, sve rodite i nikoga ne pitajte. To je vaš život, vaša djeca. Nama je u 80-tim godinama bilo puno teže i nismo pitali koliko djece. A u 60-tima bilo je još i gore i uvjeti su bili gori. Ja sam živje-

la dvije tisuće kilometara daleko od roditelja, a ni rodbine nije ni bilo blizu. Sada imate *pampersice*, perilice, za kruh ne morate stajati u redu, a i na porodijskom možete kod kuće raditi i dobro zaraditi, jer tehnika i to dopušta. Jedno dijete dopunja drugo. Treba barem dvoje djece ili troje, a više po želji.“

Tad je jedna mama, koja ima četvero djece, poslala fotografije svojih sretnih malih sinova blizanaca. A na to se nadovezala mama troje djece: „Dobar dan. Nemojte se ničega bojati. S vama je Bog!!! Mi čekamo četvrto dijete i vi si ne možete predstaviti kakva je bila reakcija kod ljudi, no ja se tomu samo smijem. Ako Gospodin daje dijete, dat će i sve što treba za dijete. Sve će biti dobro. Ja sam isto tako išla iz porodijskoga u porodijski. Kad sam saznala da će biti treće dijete, bila sam malo u šoku, a sad si ni jednog dana ne mogu predstaviti kako bi mi bilo živjeti bez tih radosti u našem domu. A uskoro će doći na svijet i četvrto! Mojoj sreći nema kraja. Jer djeca su smisao života, sve ostalo dolazi i prolazi.“

„Pozdrav, draga Leno. Dijelim mišljenje sa svima vama. Ja sam se bojala roditi drugo dijete, a sada gledam svoju malu kćer i mislim si kako sam ja uopće mogla živjeti bez te sreće. I stariji mi puno pomaže. Tako, nemojte se bojati i ne slušajte nikoga, ti i muž to riješite. Ako bude kakva potreba, obratite nam se, svi ćemo vam rado pomoći s potrebnim stvarima.“ A onda se opet javila Lena: „Velika vam hvala za podršku. Da, ja sam to tražila i očekivala od vas. Jer sama se ne mogu snabdjeti tim pozitivnim duhom, a pričuve pozitivnih misli i osjećaja su mi bile na nuli. Znala sam da ćete me podržati i da ću zajedno s vama moći ponovno s optimizmom misliti na budućnost. Hvala vam svima! I hvala što postojite!“

Kad sam pročitala te ohrabrujuće dopise, prože me sretan i zadovoljan osjećaj i rekla sam si: „Da, to su plodovi našeg rada ovdje, te mlade obitelji. To su ti isti mladi ljudi koje smo mi ovdje zatekle. Oni su tada, kao mladi, mislili isto kao i ljudi među kojima živi Lena. Važno im je bilo da im jednog dana bude dobro i udobno i da imaju sve što požele. O svojoj budućnosti govorili su: (jedno ili najbolje nijedno dijete!) Takve su nekada bile njihove misli i komentari. Hvala ti, Gospodine, koji činiš tako divna čuda u srcima ljudi.“

Hvala i vama, dragi prijatelji misija!

INTERVJU

Mons. Giorgio Lingua, nuncij i misionar

Mons. Giorgio Lingua radi u diplomatskoj službi Svete Stolice od 1992. godine. Rođen je 23. ožujka 1960. u Fossanu, u pokrajini Cuneo, u Italiji. Zaređen je 10. studenoga 1984. Diplomirao je na Papinskoj crkvenoj akademiji 1988., a doktorirao je i kanonsko pravo. Radio je u papinskim predstavništvima u Obali Bjelokosti i Sjedinjenim Američkim Državama te u Odjelu za državne odnose državnog tajnika Svete Stolice, kao i u apostolskim nuncijaturama u Italiji i Srbiji. 4. rujna 2010. papa Benedikt XVI. imenovao ga je nadbiskupom. Apostolskim nuncijem u Hrvatskoj imenovan je 22. srpnja 2019. Prethodno je bio nuncij u Iraku, Jordanu i na Kubi.

Prezvušeni gospodine nuncije, u jednom ste intervjuu, govoreći o svojem pozivu, kazali da su vam u mladosti u kuću dolazili misionari Marije Tješiteljice i govorili o svojim misijama u Africi. Kako je njihovo svjedočenje utjecalo na vaše zvanje, a posebno na vaše razumijevanje misija?

Posjet misionara Družbe Marije Tješiteljice bio je nesumnjivo važan jer su u mene usadili želju da Isusa nosim svima, posebno onima koji ga nisu poznavali. Uvijek me zanimalo što rade, što govore, kako su dočekivani u njihovim misijskim mjestima te me zapanjila činjenica da još uvijek ima toliko ljudi koji nikada nisu čuli za Isusa. Pitao sam se: „Kako se može živjeti ne poznajući Isusa?“ Tako sam osjetio da Gospodin malo-pomalo usaduje u mene sjeme poziva. Kad sam svojem župniku rekao da

želim biti svećenik, odveo me u biskupijsko sjemenište. Imao sam samo 11 godina. Nisam znao koja je razlika između dijecezanskoga, redovničkoga ili misionarskog sjemeništa. Želio sam ići u misije. Zatim sam shvatio da postoje različiti načini kako se može biti svećenik, ali i da nije najvažnije jesi li misionar ili radiš u biskupiji, nego vršiš li Božju volju. I tako, nakon četiri godine rada u župi, na zamolbu mojeg biskupa, koji je i sam poslušao poziv vatikanskoga državnog tajništva, otišao sam u diplomatsku službu Svete Stolice.

Zajednički je zadatak nuncijske i misionarske službe predstavljati Katoličku Crkvu i donositi Isusa u ponekad iznimno različitim zemljama i izazovnim prilikama, koje zahtijevaju neprestano prilagodavanje. Koliko je za vas nuncijaska služba slična misionarskoj? Osjećate li se ponekada kao misionar?

! Bez sumnje, činjenica da odlazite u zemlje koje ne poznajete, što podrazumijeva napuštanje obitelji, doma, prijatelja, navika itd., ima nešto zajedničko s misionarskim pozivom, premda smo mi u određenom smislu „privilegirani“, jer uvijek nailazimo na dobrodošlicu u nuncijaturama, poput ove u Zagrebu, koje nas ugošćuju, ali važno je, papa Franjo na tome veoma inzistira, da ne ostanemo zatvoreni u prekrasnim nuncijaturama. Potrebno je izići, posjetiti biskupije, župe, jer je naša služba biti most između mjesne Crkve i Svete Stolice. Što više tko izlazi, to ima više mogućnost, izravno, iz prve ruke, upoznati život kršćanskih zajednica te stoga može bolje izvještiti Rim o onome što vidi i dozna te istodobno učiniti da zajednice osjete blizinu Pape.

Kada posjećujete biskupije, župe ili redovničke zajednice, uvijek puno naučite i to je, u određenom smislu, slično misionarskoj djelatnosti, jer misionar nije samo onaj koji daje, već je i onaj koji prima, koji se obogaćuje, jer svaka kultura, svaka zemlja ima svoju ljepotu i svoja bogatstva.

? Jeste li surađivali s Papinskim misijskim djelima?

! Svakako! Posebno u prvoj misiji u kojoj sam radio, a koja je uključivala Obalu Bjelokosti, Burkinu Faso i Niger. Bilo mi je drago vidjeti da su sav rad, svi naponi koji su uloženi u župama povodom Svjetskoga misijskog dana ili povodom Dana svetog Djetinjstva – ono o čemu sam se brinuo dok sam radio u župi tijekom prve četiri godine svojeg svećeništva – bila zalaganja koja su donosila dobrobit najpotrebnijim zajednicama, jer smo išli za tim da pomognemo onim crkvama koje nisu posjedovale puno materijalnih sredstava, a imale su velike potrebe i zahtjeve za pomoć.

Djelatnost nuncijature komplementarna je onomu što vi radite, jer vi druge upoznajete s radom misionara i prikupljate priloge za njih, dok mi osluškujemo potrebe misionara i biskupija, a zatim raspodjeljujemo priloge koje ste vi prikupili. To se odnosi na materijalni vid rada, ali tu je i

cijeli dio oko podizanja svijesti i širenja informacija, što nije ništa manje važno.

Ponekad sam posjećivao župe koje su imale 3000-3500 katekumena, odnosno mladih i odraslih koji su se pripremali za krštenje. Sve to također zahtijeva brojne katehete, koji moraju za to biti osposobljeni, a u mnogim slučajevima i primjereni nagrađeni za svoj rad. Djelovanje kateheta laika, koji su ujedno i istinski misionari u svojoj domovini, zadivljujuće je. Mnogi od njih nemaju drugi posao ili su, kad ga imaju, često slabo plaćeni, pa je također pravedno nagraditi ih za evangelizacijski posao koji rade. Oni su zapravo ti koji čine da zajednice rastu. Svećenik misionar često može doći samo jednom mjesečno ili čak i rjeđe.

Kad sam bio na Kubi, upoznao sam jednog misionara koji je došao na mjesto gdje, nakon puno godina komunizma, nijedan svećenik nije mogao ići. Prvu je misu slavio s malom skupinom ljudi ispod mosta, jer nije bilo crkve, a sada, nakon 15-20 godina, ima više od 40 zajednica, neke su čak vrlo velike, koje odlazi posjetiti. Često slavi misu u kući nekoga tko svoj dom za to stavlja na raspolaganje. Na taj način nastaju prave kućne Crkve, male zajednice koje se umnažaju.

? Je li vam djelovanje kojeg misionara posebno poznato, blisko i inspirativno?

! Vaše me pitanje potiče da se prisjetim svećenika koji me krstio. Bio je veoma dobar prijatelj mojeg oca. Kad sam se rodio, župniku nije bilo dobro, već je bio veoma star, pa me nije mogao krstiti. Tako je moj otac pozvao toga svojega mladog prijatelja svećenika. No nakon nekoliko je godina oputovao u misije i otišao u Patagoniju, na jug Argentine. To je jedno od najranijih sjećanja koje imam. Bio sam time silno pogoden, jer je bio obljubljen svećenik. I u jednom je trenutku sve pozdravio i svi su plakali zbog njegova odlaska. Sjećam se da su ga mnogi, uključujući i mojeg oca, pratili do luke u Genovi da ga pozdrave na odlasku, jer je putovao brodom više od mjesec dana prije dolaska u

Argentinu. Vidjeti nekoga tako dobra i toliko voljena da odlazi, za kojim su svi plakali, učinilo je da cijenim rad misionara.

On je, naravno, uvijek ostao povezan s mojim ocem. Tada nije bilo Facebooka, ali često nam je pisao. Kad sam otišao raditi u nuncijaturu u SAD-u, odlučio sam ga posjetiti u Patagoniji, kamo je, između ostaloga, i moja teta, očeva sestra, nekoliko godina kasnije otišla, u istu misiju, koja je bila povjerena mojoj biskupiji. Kako li je samo bilo lijepo na tom mjestu susresti tetu i svećenika koji me krstio i vidjeti mjesta o kojima su nam pisali u svojim pismima ili kad bi, rijetko, dolazili kući. Velik je to doživljaj! Ondje sam proveo Veliki tjedan, od Cvjetnice i još nakon Uskrsa. Bilo je to nezaboravno iskustvo. Moja je teta bila zadužena za veliku zajednicu u novoj četvrti Comodoro Rivadavia, glavnom gradu Patagonije, kamo su također dolazili mnogi doseljenici iz susjednih zemalja, jer je pronađena nafta i stoga je bilo posla. Zapravo, moja je teta radila gotovo poput župnika. U misijama imam i mnogo drugih prijatelja, posebno jednoga obiteljskog prijatelja iz iste rodne župe, koji je misionar u Venezueli, i još jednoga, također iz moje biskupije, koji je sada u Južnoj Africi, nakon što je bio u Keniji i Kongu.

? Za službu nuncija, kao i misionara, treba napustiti domovinu i upoznavati druge narode diljem svijeta.

! Kao što sam rekao, uvijek je veliko bogatstvo upoznavati različite kulture i tradicije. Naravno, često postoji jezična barijera i često teško razumijemo jedni druge. Sjećam se da sam jednom u Obali Bjelokosti održao homiliju na francuskom jeziku, koja je bila prevedena na tri druga lokalna jezika, jer mnogi nisu išli u školu i razumjeli su samo dijalekt kojim se govorilo kod kuće. Tako je 15-minutna homilija trajala 45 minuta, ali nitko se nije žalio. Nedjeljna je misa mogla trajati dva sata ili više, ali uvijek je to bilo slavlje. Prekrasno! Važno je ne žuriti se i ne bojati se gubiti vrijeme na „inkulturaciju“. Tada otkrijete puno

lijepih stvari. Naravno, mogu se napraviti i pogreške, ali ljudi vas razumiju i opraštaju kada shvate da im želite dobro.

Jednom sam u Obali Bjelokosti bio na odmoru u jednom selu u koje još nije stigla struja. Bilo je prekrasno kad su se u šest sati navečer svi vraćali kući s polja s upaljenim svijećama, kao da je bila procesija u mraku. Zatim se vidjela vatra pokraj kuća u kojima su pripremali večeru, a onda su pjevali oko krijesa sve dok nisu otišli spavati te bi zavladao duboka, zadržljiva tišina. Potom bismo se probudili rano ujutro, uz pjev pijetla i postupno bi počeli čuti cvrkut šumskih ptica, koje su postajale sve bučnije. Tako sam ja, koji sam bio na odmoru, uzimao pirogu (čamac) i odlazio u zaljev gledati ribare koji su se već vraćali kući. Koliko lijepih uspomena!

Kad sam bio u Jordanu, također sam volio odlaziti u pustinju i provoditi noć u šatorima koje su beduini pripremali za turiste. I ondje se noću nije mogla čuti ni muha i shvatio sam zašto su tolike stranice *Biblije* smještene u pustinji. Kao ni na kojem drugom mjestu, ondje se osjeća Božja prisutnost. Nema drugoga.

? **Služba nuncija razlikuje se za sigurno od zemlje do zemlje. S kojim ste se izazovima susreli na Kubi, a s kojim u Obali Bjelokosti?**

! U Obali Bjelokosti upoznao sam vrlo mladu Crkvu, koja brzo raste. Dok sam bio ondje, slavili smo prvih 100 godina od dolaska kršćanstva u stabilnom obliku, u tu zemlju. Kao i svi mladi ljudi, tako i mlada Crkva može učiniti neke stvari pogrešno, no istovremeno je puna zanosu i života. Naročito me dirnulo vidjeti glad i žeđ za Isusom Kristom kod mladih, koji znaju dugo ostati na koljenima u crkvi, u tišini i klanjanju. Možda nigdje kao u Obali Bjelokosti nisam vidio da se mladi toliko mole, zajedno ili sami. U crkvama, koje su otvorene od jutra do večeri, uvijek je netko pred Presvetim.

S druge strane, na Kubi sam upoznao Crkvu koja se oporavlja nakon duge bolesti. Ponovno počinje hodati i kao da želi nadoknaditi izgubljeno vrijeme. Međutim sve postaje novo, čak i najočitije i tradicionalne

stvari postaju nove, jer se oporavljaju velikom voljom. Lijepa je stvar koju sam vidio na Kubi da, unatoč mnogim godinama državnog ateizma (sve do 1992. godine ustav je zagovarao državni ateizam), ljudi uopće nisu protiv Crkve, nema antiklerikalizma. Postoji veliko poštovanje, kao i, rekao bih, određena znatiželja prema svemu što je religiozno. Ondje je, čini mi se, misionarski rad hitan, inače će se ljudi koji su otvoreni vjeri pridružiti prvomu koji stigne, a kao što znate, danas ima mnogo onih koji „prodaju“ vjerski proizvod, pa tako postoji rizik da se izgubi mnoge koji su bili katolici, ali koji iz različitih razloga više nisu odlazili u Crkvu, izgubivši vezu sa svojim korijenima. Bilo je lijepo prije svega vidjeti mlade kako se vraćaju vjeri i kako su žedni Istine, bez straha od svjedočenja svoje vjere, koju su nerijetko ponovno otkrivali ili tek upoznali.

? **Kako je biti nuncij kod nas u Hrvatskoj, „na Zapadu“, u kršćanskoj Europi?**

! Povratak na Zapad znači ponovno susresti dobro organiziranu Crkvu, sa strukturama koje funkcioniraju, s jasnim zadacima, ali istodobno Crkvu suočenu s fenomenom sekularizacije i s kulturnim i vjerskim relativizmom: dvama vrlo velikim opasnostima. Po mojem mišljenju, sekularizacija i relativizam pomalo nalikuju „Sotoni koji se prerušava u anđela svjetlosti“, kako je sveti Pavao govorio Korinćanima (2 Kor 11, 14), u smislu da se skriva praveći se dobrim, naprednim, što, ako tko nije oprezan, može odvesti daleko od Božjeg plana za čovječanstvo ili čak protiv njega.

Lako blagostanje, dakle, još je jedno iskušenje zemalja, a time i Crkava,

na Zapadu. I tad je napredak samo za neke, dok su drugi isključeni.

Naprimjer, sjetite da su prije samo 25-30 godina mnogi Hrvati zbog rata doživjeli progonstvo, izbjeglištvo. Sada postoje drugi koji kucaju na naša vrata i oni su ljudi prisiljeni napustiti svoje domove zbog gladi ili oružanog sukoba (dakle često zbog oružja koje mi prodajemo). I već zaboravljamo na gostoljubivost!

Netko misli: „Da, ali to čak nisu niti kršćani, zatim osvajaju naše zemlje drugim religijama, zbog njih ćemo izgubiti tradiciju“, itd. Ali kažem sam sebi, nije li ovo prigoda? Jednom smo morali putovati da bismo navještaj Krista donijeli u daleke zemlje, jer ga ondje nisu poznavali. Danas dolaze k nama, ne moramo ni pakirati kovčuge da bismo bili misionari. U nekim zemljama zatim ni ne možete naviještati Krista doli svjedočanstvom života. Ovdje te nitko ne onemogućava da ga naviještaš, ne samo životom, već također i riječju. Ovdje svi mogu biti misionari, ali ako riječ nije popraćena svjedočanstvom, tada čak i ta riječ postaje sablazan.

Moram reći da sam u Hrvatskoj susreo Crkvu naroda. Svaki put me se dojmi kada vidim toliko mladih ljudi i toliko obitelji koje s djecom idu u crkvu; to je veoma lijepo.

? **Papa Franjo je od 5. do 8. ožujka pohodio Irak, u kojem ste i vi nekada djelovali kao apostolski nuncij. Kakvi su vaši dojmovi?**

! Za mene je prva poruka bila da se mir, stabilnost naroda više postiže dijalogom nego oružjem. Diplomacija terora, koja se temelji na utrci u naoružanju, može neko vrijeme plašiti i držati ljude suzdržanima, ali prije ili kasnije, kad se ljudi osjećaju potlačanima, kada nema slobode, kada postoji strah, ona iznjedri bijes. Poruka posjeta pape Franje provedba je onoga što je napisano u enciklici *Svi smo braća*, odnosno nije važno što misliš ili, u određenom smislu, u što vjeruješ. Unatoč svemu mi smo braća, možemo zajedno raditi za bolji svijet, za budućnost mira. To je snažna poruka koju me se dojmila tijekom pastoralnog posjeta pape Franje Iraku. ■

Molimo za one koji su zaslužni za financije da rade s vladama na uređivanju financijskog djelokruga i zaštiti građana od njegovih opasnosti.

Piše o. Vatroslav Halambek, SJ

Otkako je čovječanstvo u svojem napredovanju prešlo s puke robne razmjene dobara na robno-novčanu, došlo je i do razvitka novih promišljanja za poboljšanje svekolika života. Već sama razmjena dobara kazuje nam da smo upućeni jedni na druge, ali i da smo ovisni jedni o drugima ne bismo li svoj život više oplemenili i tim sredstvima koja nam olakšavaju komunikaciju na tom polju, sada pogotovo, uz ovolika elektronička sredstva. Da bismo olakšali financijsko poslovanje građanima, poneke novčarske institucije (primjerice, banke) organiziraju instruktivne tečajeve.

U naslovu ove Papine nakane lijepo stoji da molimo za svijet financija, a taj svijet Papa naziva zaslužnim upravo u onome što smo malo prije rekli. Tu se također ističe suradnja s vladama, jer u svijetu državnih zajednica ili u svijetu

financija nema izoliranosti, kao u doba „korone“. Osim toga, ako pogledamo u stvarnost i različite malverzacije i zloporabe novca i novčarskih poslova, onda vidimo da smo vrlo osjetljivi na to da nas tko ne ošteti. Iz same te činjenice proizlazi temeljna krepost kojom bi se morali oboružati svi oni koji se bave financijama, a to je poštenje. Posezanje za tuđim nazivamo krađom, a olako i bolesno posezanje za tuđim, pa i u malim stvarima nazivamo kleptomanijom.

Ako samo s tog vidika promatramo stvarnost, onda se nije teško uvjeriti koliko se iz dana u dan obezvrjeđuje kratka Božja zapovijed „NE UKRADI“. A da je to prastara napast i da smo svi osjetljivi na novac, govori nam i zgoda s Mojsijem i njegovim tastom. Vidjevši naime kako se Mojsije iscrpljuje u presuđivanju svojim sunarodnjacima, tast mu savjetuje da

podijeli taj teret s drugima (tako je tu već riječ o supsidijarnosti). Pritom Mojsijev tast Jitro upućuje Mojsija da pazi koga će si izabrati, da naime ne bude sklon mitu. Eto, vidite koliko je „mitologija“ stari problem. I koliko li je samo potrebno moliti da bi se ta pošast iskorijenila iz naših društava.

Ni Crkva nije imuna na novac, premda joj se prigovara tisuću puta više nego nekim drugima. Da je nešto na tom području učinio sv. Ivan Pavao II., pa potom Benedikt XVI., lako je doći do izvora u Vatikanu. Ali kad su se kardinali prije izbora pape Franje dogovarali kakva Papu žele i što da napravi, očito je da su htjeli i ovo što papa Franjo upravo radi: red u vatikanskim financijama. I kako ne onda moliti za to da bude više reda, poštenja i pravednosti u zauzetosti za opće dobro i na planu financija?

COTONOU

Crkva u Beninu slavi 160 godina evangelizacije

Misionarsko djelo bilo je sjeme iz kojeg će proklijati beninsko svećenstvo i cijeli naraštaji uvjerenih kršćana, čija će vizija i djelovanje pridonijeti tomu da naša Crkva u Beninu bude Crkva sposobna svojim darovima obogatiti sveopću Crkvu.“ Tako piše Romain Hounzandji, katolički sveučilišni profesor, u povodu 160. godišnjice evangelizacije Benina. Bilo je to 18. travnja 1861., kad su svećenici Francesco Borghero i Francisco Fernandez, misionari Društva afričkih misija (SMA) stigli do Obale robova, kako se tada zvao Južni Benin. Oni nisu bili prvi misionari koji su došli u kontakt s moćnim kraljevstvom Dahomejom, ali je prvi put postavljen projekt Katoličke crkve za stvaranje

stabilne prisutnosti misionara u toj zemlji, koju su Europljani posjećivali zbog trgovine robljem.

Vlč. Didier Affolabi, rektor velikog sjemeništa Saint-Gall u Ouidah, podsjeća da je jedna od prvih akcija misionara Borghera i Fernandez, već 1862., bila otvaranje škole za djecu na tom području. Danas u zemlji od samo 8,8 milijuna stanovnika, od kojih je 27 posto katolika, postoje 523 katoličke obrazovne ustanove, uključujući 113 vrtića, 266 osnovnih škola, 138 srednjih škola, pet sveučilišta i visokih škola za školovanje nastavnika.

Katolički novinar, govoreći o izazovima budućnosti beninske Crkve, kaže: „Beninska Crkva suočava se s velikom zadaćom istinske

evangelizacije, jer, nažalost, mnogi su katolici još uvijek jednom nogom u raznim svetištima tradicionalne religije, gdje im je obećana moć i bogatstvo po dobroj cijeni.“

„U ovom stoljeću i pol prisutnosti Katolička crkva pridonijela je izgradnji beninske nacije, a imala je velik utjecaj na područjima obrazovanja, zdravstva, politike, formiranja savjesti, kulture mira“, ističe Modeste Kpodéhoto, financijski operater koji je za tu prigodu govorio o evangelizaciji u zemlji.

Agencija „Fides“

DACCA

Solidarnost katolika s Crkvom i narodom Mjanmara

Strpljenjem i tugom pratili smo nedavne epizode vojnog preuzimanja vlasti i neljudskih zlodjela na mirnim demonstracijama građana koji su zahtijevali demokraciju. Mi, Katolička crkva u Bangladešu, bliski smo Crkvi u Mjanmaru, izražavajući svoju potporu i solidarnost narodu i Crkvi u toj zemlji. Dijelimo bol i patnju mjanmarskih ljubitelja mira, koji žele samo povratak demokracije.“ To pišu bangladeški biskupi u poruci poslanoj Agenciji „Fides“, koju su potpisali mons. Gervas Rozario, biskup Rajshahija i predsjednik Biskupske komisije „Iustitia et pax“.

U poruci stoji: „I mi bangladeški biskupi u ime svojih vjernika klečimo, zajedno sa sestrom Ann Nu Thawng, koja je 28. veljače kleknula pred vojsku i molila ih da prestanu pucati na nevine ljude. I mi patimo dok narod Mjanmara pati. I mi osjećamo bol u svojim srcima zbog lišavanja slobode i ugnjetava-

nja naroda Mjanmara. Pozivamo mjanmarsku vojnu huntu na zdrav razum, da sjedne za stol s ljudima koji su angažirani u dijalogu, da bi se riješila ova politička kriza u zemlji, umjesto da puca na svoje sugrađane.

Bangladeški biskupi podsjećaju da su 1. veljače 2021. vojni dužnosnici organizirali državni udar svrgavanjem demokratski izabrane vlade, zatvorivši ministre i parlamentarce, uključujući i predsjednicu Aung San Suu Kyi, čelnicu Nacionalne lige za demokraciju. Nakon puča general Hlaing, zapovjednik vojske, opravdao je puč izjavom da je „vojska na strani naroda i tvori istinsku i discipliniranu demokraciju“. „Zapravo, svakodnevno smo u medijima vidjeli da vojska puca na ljude čija je jedina krivnja želja za demokracijom i mirom. Dosad su u mirnim prosvjedima ubili više od 600 nenaoružanih ljudi“, napominje se.

Agencija „Fides“

KARACHI

Vlada nagradila katoličku časnu sestru, „majku zaboravljenih“

Izražavamo zadovoljstvo i ponos što je vlada Pakistana posthumno dodijelila sestri Ruth Lewis nagradu *Sitara-e-Imtiaz (Zvijezda izvrsnosti)*, u znak priznanja za njezine usluge društvu i zemlji. Ta je nagrada među najvišim civilnim počastima u državi Pakistan i dodjeljuje se zaslužnima za usluge prema naciji, na području kulture i javnog života.“ Tim je riječima kardinal Joseph Coutts, nadbiskup emeritus Karachija, u razgovoru za Agenciju „Fides“ izrazio zahvalnost pakistanskoj vladi za dodjelu posthumne nagrade katoličkoj časnoj sestri koja je umrla 2020., a koja je 52 godine svojeg života posvetila napuštenoj i marginaliziranoj djeci u Pakistanu.

Kardinal Joseph Coutts je rekao: „Zahvalni smo sestri Ruth Lewis

i sestrama redovničke zajednice Franjevke misionarke Krista Kralja (FMCK) na njihovu velikom radu s napuštenom djecom. Godine 1959. časne sestre franjevke odgovorile su na rastuću potrebu u lučkom gradu Karachiju, na jugu Pakistana, pristajući brinuti se i služiti djeci mentalnim i fizičkim invalidima. Nakon smrti utemeljiteljice kuće za prihvatanje sestre Gertrude Lemmens sestra Ruth Lewis preuzela je odgovornost za vođenje kuće. Zahvaljujući svojem strpljivom i ustrajnom radu, Darul-Sukun, Kuća mira i ljubavi, izrasla je u jednu od najvećih institucija te vrste u tom gradu od više od 21 milijun stanovnika.“

Kardinal je u svojoj homiliji za vrijeme svete mise u spomen na sestru Ruth, prisjećajući se njezine

vjerne službe, napomenuo: „Sestra Ruth Lewis bila je vrlo tiha i ponizna osoba, imala je ogromnu energiju u služenju ljudima oboljelima mentalno i fizički. Bila je poznata među nevladinim organizacijama kao jedna od aktivistica građanskog društva. U gradu je bila poznata kao ‘majka zaboravljenih’ i to je živjela do posljednjeg daha.“

Agencija „Fides“

KAMPALA

Zaštita djece i očuvanje maloljetnika

Zbog izazova s kojima su se naše časne sestre suočavale u prošlosti tražimo siguran i formalan način provođenja apostolata, posebice na području dječje pastoralne skrbi, bez ugrožavanja individualne karijere mladih“, rekla je sestra Stella Maris Kamanzi, OLGK, koordinatorica nacionalnog programa „Katoličke skrbi za djecu u Ugandi“ (CCCU), na seminaru koji se održao početkom veljače ove godine. U prošlosti su se časne sestre na tom području suočavale s izazovima koji su znali imati bolne pravne posljedice.

„Opći je cilj posvećenih osoba uključenih u Ministarstvo zaštite maloljetnika pokazati dobru praksu i promicati kapacitete mladih“, navodi časna sestra za Agenciju „Fides“. „Neslužbena izvješća i slučajevi zlostavljanja najmlađih zabilje-

ženi su uglavnom zbog neznanja. Trenutačno racionaliziramo sve što treba učiniti za zaštitu djece i provodit ćemo paralelne programe da bismo obuhvatili one koji su ostali neriješeni zbog pandemije Covid-19 u posljednjih godinu dana.“

Da bi se izbjegle pogreške, program također naglašava potrebu za integracijom postupaka u međunarodne, regionalne i nacionalne pravne okvire. Među temama koje se spominju ističe se uvođenje zaštite djece, pravni i politički okvir, međunarodni, regionalni i nacionalni sustavi zaštite te strategije prevencije i odgovora. Program CCCU-a, koji je započeo 2017. godine, osim središnjeg ureda uključuje i sudjelovanje na terenu drugog

osoblja u istočnim i sjevernim dijelovima zemlje, koje se bavi praćenjem obitelji i procjenama.

Agencija „Fides“

VARAŽDIN

Pušlek cvijeća za misije

U proteklih nekoliko godina razvio sam dobru suradnju i povezanost s povjerenikom za misije Splitske nadbiskupije Jakoslavom Banićem, surađujući na projektu maslinovih grančica. Kao i svake godine, osim prošle, a znamo zbog kojih razloga, i ove smo godine tu akciju odlično sproveli. Želim zahvaliti njemu osobno, njegovim suradnicima, koji su odradili najveći dio posla u maslinicima, kao i Hrvatskoj pošti, koja nam izlazi u susret tako da nam donira besplatan prijevoz.

Ove godine posredovanjem Misijskog ureda u Varaždinskoj biskupiji 23 župe naručile su maslinove grančice za blagdan Cvjetnice. Naime iz Splitske nadbiskupije došlo je oko 15 000

grančica, upakiranih u pedeset kutija, što većih što manjih, na moju župnu adresu u Koprivnici. Nakon toga župnici su si osobno došli po grančice te sam im tom prigodom podijelio uplatnice, koje su mi prethodno poslali iz Nacionalnoga misijskog ureda u Zagrebu. Svaki župnik, na svoj način, organizirao je podjelu grančica u svojoj župi i potaknuo vjernike da, ako mogu, dadnu svoj prilog za misije. Vjernici su se rado tomu odazvali i darovali svoju podršku misijama u svijetu. Skupljena je lijepa svota za potrebe misija i to je uplaćeno izravno u Nacionalni misijski ured.

Želim naglasiti da uvijek ima onih koji će uputiti svoju kritiku, mada se

čini dobro. Tako mnogi vele zašto u naše crkve na sjeveru Hrvatske ne nosimo ono cvijeće koje raste pod našim podnebljem. Kao da su maslinove grančice za Cvjetnicu pomodarstvo. Uvijek velim svojim vjernicima da na blagoslov donesu „naše cvijeće“, a u crkvi će uzeti koju maslinovu grančicu da upotpune svoj pušlek, a time će ujedno učiniti dobro djelo za misije i misionare. Većina ih je to rado prihvatila. Bogu hvala i svim dobrim ljudima, koji su i na taj način pomogli u navještanju evanđelja diljem svijeta!

Lijep pozdrav svima, napose splitskomu misijskom uredu, i nadamo se dobroj suradnji u buduću!

Vič. Dominik Vukalović

SARAJEVO

Maslinove grančice

Pandemija Covid-19 prouzročila je nemjerljive štete na svim područjima života. Puno više se daje važnosti ekonomskim posljedicama koje iza sebe ostavlja ta teška bolest i gotovo su sve snage usmjerene na to kako ublažiti ekonomski slom svijeta. O duhovnim, psihičkim i moralnim posljedicama malo se govori i čeka se neko bolje vrijeme za saniranje tih posljedica, što može biti vrlo opasno i porazno za budućnost svijeta. Teško je nabrojiti i statistički utvrditi obim gubitaka te koliko je korisnih inicijativa i akcija blokirano, neodržano i otkazano. Život na koji smo navikli gotovo je nestao, a rađaju se nove mogućnosti, prema kojima smo

prilično sumnjičavi i nespremni. Jedna od misijskih akcija koja nije provedena bilo je i slanje maslinovih grančica za Cvjetnicu. U tu akciju inače bude uključeno mnogo djece i mladih, od prikupljanja, pakiranja do distribucije po župama. Zbog njihove zaštite odlučeno je ne upuštati se u rizik, a župnicima preporučeno da sami vide kako osmisлити procesiju na Cvjetnicu i blagoslov grančica. U Misijskoj središnjici bili smo ugodno iznenađeni kad su počeli pristizati prilozima iz župa. Neke su župe ipak pribavile maslinove, tisove ili borove grančice, koje su ponudene vjernicima, a vjernici su dali svoj prilog za misije.

To nas ohrabruje i potiče da još više radimo na promicanju misijske svijesti među svećenicima i našim vjernicima. Svako posijano zrno daje puno više žita, pogotovo ako se sadi s vjerom i zalijeva ljubavlju. Hvala svima koji mole za misije i pomažu mladim crkvama da rastu kao prva kršćanska zajednica, koja se prepoznava upravo po djelima ljubavi!

PMD BiH

ORAŠJE

Borove grančice za misije

Euharistiju na Cvjetnicu, 28. Ožujka, u crkvi bl. Alojzija Stepinca u Orašju predslavio je župnik fra Bono Kovačević, u koncelecijaciji sa župnim vikarom fra Ivicom Tomasom, iz Tolise.

Na početku je bio blagoslov grančica, koje su razdijeljene nazočnim vjernicima te je uslijedila procesija od prostora ispred crkve do oltara. Nakon misnih čitanja i navještanja muke Gospodnje uslijedila je homilija, u kojoj je župnik naglasio da je mesijanski Isusov ulazak u glavni grad njegova naroda, Jeruzalem, poziv da se njegov svečani ulazak dogodi i u nama samima. Također je istaknuo potrebu da dopustimo Isusu da uđe u naš život, u naša srca i pameti i da u njima trajno ostane kao Kralj.

Tjedan prije Cvjetnice, u nedjelju 21. ožujka, za vrijeme svetih misa župnik je pozvao vjernike

svoje župe da ove godine ne nose sa sobom grančice za blagoslov na

Cvjetnicu, nego da će imati mogućnost uzeti borove grančice koje će biti pripremljene od crkvenog bora, koji se nalazi u crkvenom dvorištu. Pozvao je sve vjernike koji dođu na svetu misu na Cvjetnicu da uzmu grančice i na taj se način uključe u misijski projekt pomoći misijama, jer maslinovih grančica ove godine zbog pandemije koronavirusa ne će biti u župama, odnosno nije bila organizirana misijska akcija *Maslinova grančica – moj dar za misije*. Također su tijekom ko-

rizme vjernici i djeca mogli ostaviti svoj simbolični dar za misije u misijskim kasicama koje su se nalazile na ulazu u crkvu.

Iako nije bila organizirana akcija *Maslinova grančica – moj dar za misije*, vjernici Župe bl. Alojzija Stepinca u Orašju i ovaj put su pokazali veliko srce za ljude u potrebi te na Cvjetnicu i tijekom korizme skupili 650 maraka kao svoj dar za misije i na taj način još se jednom uključili u projekt za misije.

PMD BiH

DRINOVCI

Ne posustati misijski djelovati

početku korizme preuzeli su misijske kasice i na Veliki ih četvrtak donijeli pred vanjski oltar prije mise Večere Gospodnje. Obredi i mise bili su vani, jer se unutrašnjost Crkve renovira za ovogodišnju proslavu 150. obljetnice osnutka župe.

Djeca i mladi veoma su aktivni u pastoralu župe, što se vidi po njihovom dolasku i sudjelovanju na sv. misi, sudjelovanju u različitim pastoralnim aktivnostima, dječjem zboru, aktivnoj Frami i ministrantima. Svi znaju svoju ulogu i što trebaju činiti tijekom mise, jer subotom imaju različite probe, sastanke, pouke i dogovore. Sasvim je normalno da se iz tako organizirana pastorala rađa i ljubav prema misijama te da rado tijekom adventa i korizme mole i prikupljaju pomoć za svoje vršnjake i vršnjakinje u misijskim zemljama. Ni vrijeme pandemije Covid-19 ne sprječava ih u aktivnu sudjelovanju u pastoralu svoje župe. Žao im je što su orga-

nizirani u manjim skupinama, ali su postali svjesni da su manje skupine puno efikasnije, jer u manjim skupinama svaki pojedinac više dolazi do izražaja.

Župa broji oko dvije i pol tisuće vjernika i ima mnogo duhovnih zvanja. Ponosni su na svoj kraj i puno poznatih osoba. Dovoljno je spomenuti pjesnika Antuna Branka Šimića, povjesničara fra Bazilija Pandžića, biskupa Paškala Buconjića, glazbenika fra Andela Nuića, filologa Vladu Pandžića... Ohrabruje činjenica što u ovoj župi ima mladih obitelji s puno djece, a to govori da župljani nemaju samo dugu i plodnu povijest, nego da mogu očekivati i sigurniju budućnost, s novim duhovnim zvanjima i osobama koje će obilježiti budućnost tih prostora.

Obećali su čim prije posjetiti Misijsku središnjicu u Sarajevu, što nas posebno raduje.

PMD BiH

Za uskršno trodnevlje i na sam Uskrs u Župi sv. Mihovila u Drinovcima, na samoj granici bosansko-hercegovačkoj granici s Hrvatskom, bio je na ispomoći mons. Luka Tunjić, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela Bosne i Hercegovine. Župnik fra Josip i župni vikar fra Velimir zvali su ga da im pomogne, ali i da uruče novac koji su prikupila djeca te župe tijekom korizme, a prikupila su 2587 BAM (9830 HRK). Sudeći prema prikupljenim sredstvima, a i prema riječima fra Josipa i fra Velimira, djeca njihove župe rado sudjeluju u misijskim akcijama. Na

INDIJA
– o. Ante Gabrić

Bilo je to na sam Uskrs popodne. Svečani je blagoslov bio svršen, pa sam upravo išao u sobu da dovršim neka pisma i članke, koji su već dane i dane čekali na stolu. Pred kućom me zaustavi babu Chaterjee, poganin, nadglednik radova na novoj crkvi. „Oče, jednom je lađaru na Gangesu vrlo pozlilo, molim vas, dođite brzo!“ Čim sam čuo da stalno baca i da ima grčeve, poslao sam Hykol, najuspješniji lijek u takvim slučajevima. A nekako sam sumnjao da bi lako mogla biti posrijedi i kolera. Iza nekog vremena dođe nadglednik i reče da čovjek više ne baca, ali da ima silne bolove u želudcu. Otišao sam časnoj sestri Silvini da ju upitam za savjet. Ona mi obeća da će naskoro doći s lijekovima, a da ja idem pripremiti lađu na Gangesu.

Na Gangesu

Morate naima znati da je ovdje velika razlika između visoke i niske vode – plime i oseke. Svakih šest sati voda se diže i spušta za čitavih pet metara. U to doba, pred večer, voda je bila najniža, pa je velika lađa, u kojoj su bile dovezene cigle iz Calcutte, stajala daleko dolje u Gangesu. Od nasipa do vode sve samo blato, duboko više puta do pojasa. Uz našu misijsku postaju imamo pristanište, no upravo je sada srušeno na mnogim mjestima, osobito pri dnu.

Kad su ostali lađari čuli da će doći *ma* – majka Silvina, odveza-

še jedan poveći čamac i uputiše se prema našem misijskom pristaništu. No voda je bila tako niska tog dana da je razmak između lađe i pristaništa bio kojih 15 metara. Da se časna sestra Silvina ne treba mučiti preko blata, oni su iskočili iz lađe i vukli ju po blatu tako dugo dok su s nje mogli postaviti jednu dasku kao most k našem pristaništu. Divio sam se njihovoj ljubavi za bolesnog im brata i uslužnosti prema onima koji im nose pomoć i utjehu. Lađica je bila teška, pa su upadali u blato, no ni najmanje se nisu na to obazirali.

Za desetak minuto pokaza se časna sestra Silvina na nasipu. Po našem malom pokidanom pristaništu još je nekako išlo. Nemojte si zamisljati kod toga kakvu veliku stvar. „Pristanište“ se ovdje zove jedan podulji most, napravljen od bambusa, širok oko metar, a dug i do dvadeset metara, silazeći daleko dolje u rijeku. No preko uske daske, koja se zibala kao bambusov štap, nije bilo baš tako jednostavno. Ispod daske duboko i masno blato, da čovjeku upravo srce poskakuje od dragosti pri pomisli da bi mogao u nj sjesti! A časnoj sestri Silvini to se i dogodilo pred nekoliko dana, kad su ju prenosili s lađe na nasip. Stoga je hodala veoma oprezno, kao da želi izmjeriti koliko je stopa daska duga.

Lađari se otisnuše od blata i uputiše prema velikoj lađi. Polako smo se uspeli i stupili u zadimljeni nutarnji dio. Oko desetak ljudi čučalo je u jednom kutu. Prestrašenim pogledom gledali su u sestru i mene. Pa oni nisu ni sanjali da će se *saheb* udostojati doći k njima. U

najbolju ruku poslat će im lijek, pa neka se sami dalje brinu.

Bolesnik, mladić od kojih dvadesetak godina, ležao je na gunju. Mala svjetiljka, obješena o bambus, jedva je žmirkala, dok se dim širio čitavom unutrašnjošću lađe.

Časna sestra Silvina ispita bolesnika upravo majčinskom nježnošću i ljubavlju kako mu je, gdje osjeća boli, kad ga je počelo stezati u zglobovima. Mladić nekako zabezeknut gleda. No kad mu sestra reče da se ne treba ničega bojati i da će sve biti dobro, nasmjehnu se i opisala sestri svoju bolest. Ona je, prema pričanju nadglednika, raspoznala bolest, pa je već donijela pravi lijek i rastumačila kako ga moraju upotrebljavati za vrijeme noći. Mladiću preporučila neka se moli Spasitelju, jer da će mu on pomoći. Bilo je to prvi put da su ti lađari, koji cijeli život provode na Gangesu, čuli za Spasitelja i vidjeli kako taj Spasitelj uistinu pomaže i ulijeva toliku ljubav prema bližnjemu. S iskrenom zahvalnošću sklopiše ruke, prinijevši ih na čelo i

zahvališe se časnoj sestri na dobroti i uslužnosti.

Već je pao sumrak kad smo se vraćali k našem pristaništu. Lađari su i opet skočili u blato i vukli lađicu teškom mukom naprijed. Uz ponovni pozdrav i uz preporuku da nas opet pozovu bude li bolesniku slabije, rastadosmo se od tih dobrih ljudi. Svakako smo htjeli da nas u slučaju opasnosti zovu, jer u onom bolesnom tijelu gledali smo neumrlu dušu, koja će preporođena svetim krštenjem zauvijek uživati vječnu slavu u nebu. To je zapravo bila i prva misao časne sestre Silvine kad sam je pozvao da ode pogledati bolesnika. Mene je poslala naprijed, da vidim nije li u velikoj opasnosti i da ga u tom slučaju odmah pokrstim. Ona ih je već mnogo u zadnjim časovima otela dušmaninu i poslala „gore“ u nebo, da se mole za našu misiju i za svoju braću, koja još lutaju u tami neznaboštva. A sigurno ne zaboravljaju ni na svoju veliku dobročiniteljicu, koja im je otvorila nebeska vrata...

Giuseppe Ambrosoli (1923. – 1987.) svećenik i misionar, liječnik i kirurg, filantrop i odgojitelj u Ugandi

Giuseppe Ambrosoli rođen je u Ronagu 1923., kao sedmi sin Giovannija Battiste Ambrosolija i Palmire Valli. Školovao se u Comu, a zatim u Genovi, prije nego što se vratio u Como na školovanje, koje je završio 1942. Pridružio se „Cenakolu“, koji je bio dio ogranka Katoličke akcije, a koji je vodio franjevac Silvio Riva, koji će mu postati i duhovni vođa. Studirao je medicinu na milanskom sveučilištu, ali ju je morao prekinuti zbog Drugoga svjetskog rata. U rujnu 1943., po cijenu vlastitog života, spasio je velik broj Židova od koncentracijskih logora, pomogavši im sigurno prijeći švicarsku granicu. Brinuo se o njima i sklonio se s njima, bojeći se da ga ne uhvate po povratku.

Studij medicine je nastavio u studenome 1946. i diplomirao 28. srpnja 1949. Potom je diplomirao i tropsku medicinu na jednome londonskom koledžu, prije nego će što se vratiti u domovinu, u Venegono, gdje će započeti teološki studij. Svećeničko ređenje primio je u Milanu 17. prosinca 1955. od nadbiskupa Giovannija Battiste Montinija – budućeg pape Pavla VI.

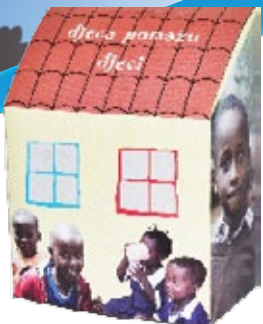
1. veljače 1956. od svojih redovničkih poglavara upućen je u Kalongo, na sjever Ugande, za župnika i u isto vrijeme voditelja klinike u kojoj je bilo mnogo gubavaca. Zvali su ga „sveti liječnik“ zbog njegova brižnoga i suosjećajnog postupanja prema bolesnima, kojima se potpuno posvetio.

Godine 1957. započeo je u Kalongu preinaku klinike u bolnicu. Godine 1959. osnovao je Školu primalja svete Marije, da bi kasnije skrb o pacijentima povjerio lokalnomu osoblju.

Bio je uvjeren da je liječnik pozvan pridonijeti patnjama Isusa Krista, služeći siromašnima i bolesnima. Često je govorio: „Ja sam njegov sluga za osobe koje trpe.“ U vrijeme kada nije bilo dovoljno krvi za transfuziju, rado je davao svoju.

Giuseppe Ambrosoli preminuo je 27. ožujka 1987. u Misiji Comboni, u Liri, nakon što mu je dijagnosticirana bolest bubrega. Oko pet sati ujutro povjerio se sestri Romildi da mu je ostalo još nekoliko sati života, ali je bio zadovoljan i rekao: „Neka bude Božja volja.“ Umro je nešto prije 14 sati. Kardinal Gianfranco Ravasi pohvalio je Giuseppea zbog njegove „vjere u Krista i kršćanske ljubavi, kojoj je posvetio cijeli život“.

Proces za njegovu beatifikaciju započeo je za vrijeme pape Ivana Pavla II. Papa Franjo ga je proglasio slugom Božjim 17. prosinca 2015., a nakon što je 28. studenoga 2019. potvrđeno čudo koje se pripisuje Giuseppeovu zagovoru, Papa je odredio je da bude proglašen blaženim u Kalongu, u Ugandi, 22. studenoga 2020. U međuvremenu je Sveta Stolica objavila da je zbog globalne pandemije Covid-19 svečanost beatifikacije odgođena za 21. studenoga 2021.

ZA MISIJE I MISIONARE

Siniša Skočibušić 50 KM * Anica Ljubić 20 KM * N. N. 300 KM * Marija Čavar 200 KM * Anto (Fra-

njo) Jurić 30 KM * Zora Džalto 50 KM * Zrinka Drmić 50 KM * Dragica Čalić 100 EUR * Hrvoje Lovrić 20 KM * Pizzeria „Don Andjelo“ 100 KM * Damir Slamek 250 kn * Iva Vukas 30 kn * Ružica-Branka Petković 750 kn * Sestre Klarise, Požega 500 kn * Marija Matijačić 500 kn * Vinko Klarić 200 kn * Bosmatom d.o.o. 2000 kn * Župa Rođenja BDM, Labin Gornji 1000 kn * Obitelj Majić 2700 kn * Ivanka Nikolić 1000 kn * Gordana Jurković 200 kn * Davor Cindrić 680 kn * Marija Kurkutović 100 kn * Župa sv. Nikole biskupa, Jastrebarsko 210 kn * Sanela Kučar 100 kn * Kata Vuković 110 kn * Specijalna bolnica za psihijatriju i palijativnu skrb Sveti Rafael 400 kn * Kristina Kelava 1000 kn * Robert Volarić 100 kn * Ante Matković 50 kn * Veronika Valičević 50 kn * Franica Petković Njoško 200 kn * Anica Ercegovac 100 kn * Milenka Prgomet 100 kn * Bosmatom d.o.o. 3000 kn * Andrea Bosak 300 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Ivana Josipović 100 kn * Mirjana i Vjeran Ivošević 15 eur * Vanja Jurić 25 eur * Ivan Fitz 30 kn * Stjepan Vuzem 100 kn * Sandro Jakopčević 50 kn * Kata Zubak 50 kn * Midhad Huskić 50 kn * Siniša Horvat 1000 kn * Dubravka Trgovec 50 kn * Vinko Klarić 200 kn * Božidar Škarec 200 kn * Danijel Krizmanić 300 kn * Ivo Marušić 100 kn * Ivica Bradara 150 kn * Branka Maslač 200 kn * Dušanka Tadić 100 kn * Nikolina Štimac Puž 50 kn * Sestre Benediktinke, Rab 100 kn * Molitvena i Biblijska grupa i prijatelji misije 12000 kn * Župa Presvetog Trojstva, Krapinske Toplice 170 kn

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJ-POTREBITIJE:

Anđa i Ivan Vrdoljak 30 KM * Anica Ljubić 20 KM * Korizmena akcija u župi Srednja Slatina 530 EUR * Ana Stipić 26 KM * Veronika Radić 500 kn * Sandra Španić 200 kn * Ljubica Lohor 100 kn * Župa sv. Jurja mučenika, Rijeka – Gornja Drenova 1250 kn * Miho Bošković 100 kn * Tomislav Bajan i Marijana Bilić Bajan 200 eur * Vera Čargonja 300 kn * N. N. 200 kn * Blaško Kivić 200 kn * Ivanka Nikolić 310 kn * Ivana Talaja 100 kn * Gordana Jurković 270 kn * Marica Vrtarić 50 kn * Branko Dragojević 350 kn * Andrea Bosak 300 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Davorka Šimanović 200 kn * Zlatko Glavaš 500 kn * Pero Petanjak 100 kn * Antal Balog 20 kn * Sandro Jakopčević 100 kn * Željka Vodopija 200 kn * Gordana Radošević 100 kn * Zdenka Sever 200 kn * N.N. 200 kn * Katica Ramadža 200 kn * Jadranka Bačić-Katinić 100 kn * Dušanka Tadić 100 kn * Dubravko Dujmić 100 kn * Nada Alfired 100 kn

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJE:

N. N., Sv. Josip – Zenica 183,90 KM * Grgo Mišković 2965 kn * Župa sv. Jakoba starijeg, Prelog 4101,38 kn * Dinko Rogulj 200 kn * Adrian Golja 60 kn * Župa sv. Jakoba starijeg - Misijska zajednica Sv. Male Terezije, Prelog 3000 kn * Župa Imena Marijina i sv. Jurja, Odra – Novi Zagreb 4500 kn * Darinka Gatar 65 kn * Božica Praterner 50 kn * Marija Nikolić 70 kn * Marija Cerčić 500 kn * Marija Galić 50 kn * Sanja Nikčević 500 kn * Igor Končurat 100 kn

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVEĆENIKA U MISIJAMA:

Ivana Čilić 20 KM * Molitvena zajednica „Emanuel“, Grude 300 KM * Benedikt Pehar 300 KM * Mostarsko-duvanjska i Trebinjsko-mrkanska biskupija 3.300 KM + 400 EUR + 400 kn * Stjepan Harča 292 kn * N. N. 1000 kn * Janko Krznarević 1000 kn * Dušanka Tadić 200 kn * Tomislav Bilić 150 kn

ZA GLADNU I BOLESNU DJECU:

Franjo Radovac 50 KM * Anica Ljubić 20 KM * Jure Rupčić 1.000 KM * Josip Mišković 80 KM * Irena Šimić 30 KM * Nada Rupčić 50 KM * Marinko Hudolin 200 kn * Ivana Čurić 150 kn * Josip Bešlijić 500 eur * Tomislav Bajan i Marijana Bilić Bajan 400 eur * Josip Rajčić 40 kn * N.N. 100 eur * Mihaela Viskov 500 kn * Dragica Čiča 900 kn * Goran Šipek 50 kn * Goran Šipek 50 kn * Vesna Hećimović 150 kn * Lidija Štimac 100 kn * Antonijeta Težak 50 kn * Marija Begić 100 kn * Blagoje Kordić 100 kn * Župa sv. Nikole biskupa, Božava 1000 kn

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Anđa Mihaljević 100 KM * Ivanka Doko 25 KM * Komping d.o.o., Vitez 50 KM * Jasna Brkić Koši 100 kn * Nada Vuković 50 kn * Danica Kristić 100 kn * Anđa Svoboda 50 kn * Josipović 70 kn * Dario Mavrić 100 kn * Ivanka Boras 200 kn * Mihael Popinjač 100 kn * Zrinka Dragić 100 kn * Siniša Jurić 100 kn * N.N. 1000 kn * Dario Maradin 100 kn * Magda Vlahović 70 kn * Tihana Jerončić 300 kn * Berislav Drakulić 100 kn * Jasminka Jug 100 kn * Tomislav Skroza 200 kn * J. Zrno 30 kn * Stevo Horvat 100 kn * Sandra Dreno 100 kn * Danica Humek 20 kn * Anica Keškić 151,38 kn * Mihael Popinjač 100 kn * Anđa Mrvelj 100 kn * Vesna Erdec 75 kn * Župa Uznesenja BDM, Kloštar Ivanić 10000 kn

ZA BUNARE U MISIJSKIM ZEMLJAMA:

Danijela Meštović 30 kn * Josip Munivra-na 20 kn + 10 kn * Ivana Gečević 100 kn * Dragan Matijević 150 kn + 60 kn * Pero Petanjak 50 kn * Ljerka Išgum-Vorgić 50 kn * Sandro Jakopčević 75 kn * Zrinka Studen 50 kn

ZA AKCIJU PROTIV KORONAVIRUSA U MISIJAMA:

Mara Perić 70 kn * Sandro Jakopčević 100 kn * Terezija Kiš 50 kn * Zvonko Ivančan 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U DR KONGU:

Damir Jurilj 60 KM * Siniša Skočibušić 50 KM * Župa Prozor 5.450 eur * Anica Lovrić 20 KM * D. Delić 120 kn * Marija Daniela Krnić 1000 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Specijalistička ginekološka ordinacija dr. Biljana Tabak 100 kn * Nikolina Sabolić 500 kn * Kata Sabelja 100 kn * Blaško Kivić 200 kn * Stane Radulović 50 kn * Stipe Čizmić 50 kn * Ana Raos 200 kn * Jure Bajan 100 eur * Srećko Botrić 150 kn + 150 kn * Marica Ivanović 50 kn * Obitelj Bubić 100 eur * Dario Časar 150 kn * Božo Lončar 70 kn * Mato Josić 200 kn * Mladen Crneković 100 kn * Marija Vuković 100 kn * Lidija Petrač 70 kn * Marija Barić 20 kn * Stipe Čizmić 50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJU:

Borislava Kamšigovska-Šarić 5 KM * Ivan Šarić 10 KM * Mara Jurić 70 KM * Don Davor Berezovski 500 KM * Robert Skejić 150 kn * Zvonimir Kocur 1000 kn * Martina Taslak 300 kn + 500 kn + 700 kn * Crnjac Vukovar 1500 kn * Ljubica Krištić 300 kn * Mladen Puseljčić 100 eur * Vlatko Miličević 100 kn * Nedeljko i Nada Andričić 250 eur * Ines Turković 200 kn * Marta Vrdoljak 200 kn * Ivan Pehar 100 eur * Obitelj Sesar 1135 kn * Jelkica Štironja 100 kn * Anita Mikec 100 kn * Ivo Hrگا 50 kn * Marina Spajić Brekalo 50 kn * Ivan Raguž 970 kn * Ana Pavković 50 kn * Mira Bakula 50 eur * Martina Oravec 120 kn * Tihana Martinović 20 kn * Zrinka Kelava 50 kn * Silvija Ljubojević 100 kn * Josip Spajić 50 kn * A. Rimac 100 kn * Eva Damjanović 100 kn * Mirna Ivanić 10 kn * Marija Zečić 50 kn * Zdravko Tokić 1500 kn * Marijana Vilić 50 kn * Tatjana Tolj 30 kn * Snježana Mikec 100 kn * Hartmut Jung 200 eur * Veronika Škegro 50 kn * Marija Miloš 20 kn * Fani Fiamengo 500 kn * Pamela Banovac 50 kn * Ante Karačić 15 kn * Marijana Kljajić 100 kn * Marko Vuk 100 eur

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Anica Josić 200 kn * Slavica Bilandžić 100 kn * Ljiljana Lukač 100 kn * Dubravka Pavišić 50 kn * Kata Vиноjčić 150 kn * Davorka Pravica 200 kn * Marica Laštro 400 kn * Damir Stojanovski 400 kn * Vikica Šalić 300 kn * Bernarda Picinić 1260 usd * Društvo Svete Krunice, New York 740 usd * Apriori d.o.o. 750 kn * Iva Miličević 200 kn * Ana Mrgan 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U RUANDI:

Luca Kovač 100 KM * Molitvena zajednica „Emanuel“, Grude 200 KM * Ivan Prskalo 20 KM * Sestre Benediktinke, Trojg 500 kn

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBIJI:

Siniša Skočibušić 50 KM * Valentina Volarić-Lufčić 200 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIJU:

Nada Hrga 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE U GANI:

Jozo i Kata Karača 160 EUR * Željko Jerković 40 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

Branko Grgić 100 KM * Božo Lovrić 30 KM * N. N. Obitelj 300 KM * Marija Lasić 20 KM * N. N. svećenik Vrhbosanske nadbiskupije 500 KM * Andrijana Kajić (Vladimir) 150 KM * N. N. 1500 kn * Ivana Bandov 750 kn * Autoprijevoznik, Vl. Goran Čuljak 400 kn

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

Ivan Udovičić, prvopričesnik – Žepče 150 KM * N. N., Podmilačje 250 KM * Štefica Palošika 200 kn * Josip Knezović 400 kn * Jelena Kvesić 100 eur * Margita Žagarova 100 kn * Maja Marija Prelec 50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KAMERUNU:

Agneza Kovačić 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Marija Levak Hrestak 100 kn * Vladimir Sukser 200 kn * Verona Čurić 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BOLIVIJU:

Damir Jurilj 60 KM * Ivan Juroš 50 KM * Josip Petrić 50 KM * Jelena Mandić 50 KM * Kata Tadić 50 KM * Ivona Rotim Mutilović 50 KM * Anita Čorić 100 KM * Lidija Malbašić 20 KM * Marija Budimir 20 KM * Erna Presslauer 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BRAZILU:

Dubravko Tandarić 160 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA MADAGASKARU:

Rastislava Pedišić 700 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

Krešimir Burić 200 kn

ZA MISIJE I GLADNE U NIGERIJU:

N. N., Kruščica, Vitez 200 KM

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Ljilja Grbešić 100 KM * Božidar Škarec 200 kn * Autoprijevoznik, Vl. Goran Čuljak 400 kn

ZA AKCIJU MIVA - MISIJSKA VOZILA:

Jozo Hrkač 50 KM * A. Harča 20 kn * Jerko Vuleta 700 kn * Župa Rođenja BDM, Labin Gornji 1000 kn * Sandra Hrastinski 50 kn * Snježana Markušić 200 kn * Marija Vajić 100 kn * Luca Radman 20 kn * Koraljka Papić 100 kn * Natko Blagojević 100 kn

ZA MASLINOVE GRANČICE:

Sestre Karmelićanke, Sarajevo 50 KM * Župa Kandija 200 KM * Župa Skopalska Gračanica 220 KM * Župa Brčko 170 KM * Župa sv. Vida mučenika, Varaždin 5300 kn * Župa sv. Elizabete, Jalžabet 1655 kn * Župa Sedam žalosti BDM i sv. Križa, Kotoriba 845 kn * Župa sv. Jakoba starijeg, Prelog 2000 kn * Župa sv. Tri Kralja, Gola 495 kn * Župa Uznesenja BDM, Koprivnica 1100 kn * Župa sv. Leopolda Bogdana Mandića, Koprivnica 1500 kn * Župa Rođenja BDM, Drnje 250 kn * Župa Gospe Snježne, Trnovec Bartolovečki 500 kn * Župa Rastanak svetih apostola, Novigrad Podravski 700 kn * Župa sv. Franje Ksaverskog, Kloštar Podravski 450 kn * Župa Uznesenja BDM, Stenjevec I, Zagreb-Susedgrad 5000 kn * Župa Krista Kralja, Rešetari 700 kn * Župa sv. Josipa, Novo Virje 650 kn * Župa sv. Vida mučenika, Donji Vidovec 550 kn * Župa sv. Margarete, Donja Dubrava 700 kn * Župa sv. Marije Magdalene, Knežinec Turčin 800 kn * Župa Presvetog Trojstva, Reka - Koprivnica 200 kn * Župa sv. Nikole biskupa, Varaždin 1250 kn

ZA POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

s. Terezija Batarilo

MISIJSKA KRIŽALJKA – SVIBANJ 2021.

Radosna vijest	Bit čovjeka	Vrsta životinje	Dvorane	Pokazna zamjenica	Voltamper	Upitna riječ	Svetac	Jod	Mjera za težinu	Sunčana	Ivan od milja	Vrsta pokore	
Svetkovina u čast Duha Svetoga	⬡	⬡	⬡	⬡	⬡	⬡	Zaštitnik radnika Kopna u vodi						Ivan, bio misionar, a sada biskup
Žena koja se udaje									Domaća životinja Proglaš				⬡
Dosjetka						Optimist Kritike							⬡
Zdravo (lat.)				Ugriz životinje					Spisi Grad u Turskoj				⬡
				Prema			Riblje jajce Italija						⬡
				Kisik	⬡	Ivan Prvak					Glaz. nota Voltamper		⬡
				Radij	⬡		Proljezni mjesec Fosfor						⬡
				Ispisivanje						Gospina majka			⬡

Rješenja iz prošlog broja: SRETAN USKRS, VAZAM, ČETVRTAK, VELIKI PETAK

